

Владімірова В. В., к. іст. н. Сливенко В. А.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СУЧАСНА КОНЦЕПЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНОГО СОЦІАЛЬНОГО ТУРИЗМУ

Основою соціального туризму є подорожі, які субсидуються з позабюджетних джерел фінансування а також за рахунок коштів державного бюджету, що виділяються на соціальні потреби незахищених верств населення. Також, соціальний туризм визначається як громадський рух та професійна діяльність з просування і реалізації соціального туризму. Головною метою соціального туризму є підтримка верств населення з низьким рівнем доходу для забезпечення їхнього законного права на відпочинок.

Необхідно зазначити, що сучасна концепція соціального туризму повинна будуватися на таких основних принципах:

- забезпечення права на відпочинок людей з низьким рівнем доходів шляхом залучення їх до туризму;
- субсидування сфери туризму для малозабезпечених;
- участь урядових, муніципальних, суспільних та комерційних структур в його розвитку [2].

Сучасні світові концепції соціального туризму (Швейцарія і Франція), як правило передбачають систему «відпускних сертифікатів» [1]. Відпускний сертифікат – засіб для надання адресної допомоги малозабезпеченим верствам населення.

Сучасні вітчизняні економічні та соціальні передумови також сформували суспільне замовлення на швидкий розвиток системи підтримки соціального туризму. Але в умовах існуючого нормативно-правового поля та перманентної соціально-економічної кризи соціальний туризм не в змозі ефективно розвиватися. Тому давно назріло питання про прийняття спеціального Закону України «Про соціальний туризм» [3].

Нарешті, для підтримки розвитку соціального туризму та забезпечення його доступності для соціально-незахищених груп населення держава повинна передбачити низьку законодавчих переваг для тих суб'єктів підприємництва, що займаються саме цим видом підприємницької діяльності.

Необхідно зазначити, що сучасна вітчизняна концепція розвитку соціального туризму повинна містити наступні форми державної підтримки суб'єктів підприємництва [4]:

- відміна ліцензійного збору при ліцензуванні любых видів економічної діяльності у сфері соціального туризму;

- запровадження пільгової шкали оподаткування на всі послуги закладів соціального туризму та на туристсько-екскурсійне обслуговування, оздоровлення і прокат спеціального туристського спорядження,

- зменшення податків на майно соціально-культурної сфери соціального туризму;

- повне звільнення від оподаткування земельних ділянок об'єктів соціального туризму;

- перетворення на спеціальну соціальну туристську ренту податку на додану вартість туристського продукту та спрямовання її на підтримку об'єктів соціального туризму;

- запровадження безкоштовної цільової сертифікації;

- повне звільнення від податків на майно та на житловий фонд закладів освіти, які готують фахівців з соціального туризму;

- звільнення від податків добровільних внесків (вітчизняних та іноземних), на підтримку та розвиток сфери соціального туризму;

- запровадження пільгового проїзду упродовж усього року для організованих груп соціального туризму.

Також вкрай важливим є і те, що до жерел фінансування соціального туризму, крім бюджету, необхідно залучати і кошти, які були отримані від туристської діяльності закладів соціального туризму, соціальну туристську ренту та добровільні внески (в тому числі іноземні). Соціальна туристська

рента повинна утворюватися за рахунок податку на додану вартість на соціальний туризм. Рентні відрахування можуть розподілятися саме між закладами соціального туризму, органами виконавчої влади регіонального рівня та національним органом організації соціального туризму, який ще буде необхідно створити.

Таким чином, враховуючи важливість та соціальну значущість організації відпочинку та доступного повноцінного оздоровлення для вразливих верств населення, місцева влада та заклади соціального туризму повинні ці питання вирішувати першочергово та у тісній взаємодії. На сучасному етапі, лише створення в державі системи соціального туризму здатне надати повноцінний туристський продукт, який буде повністю задовольняти потреби молоді, інвалідів, людей пенсійного віку та інших соціально вразливих верств населення у пізнанні навколишнього світу, відпочинку та оздоровленні.

Список використаних джерел:

1. Александрова С. А. Соціальний туризм як інструмент соціально-економічного розвитку країни / С. А. Александрова // Економіка та управління. – Одеса: ОДАБА, 2017. – С.4-6.
2. Сливенко В. А. Класичні та сучасні бізнес стратегії туристичних підприємств [Текст] / В. А. Сливенко, А. О. Єрмакова // Ефективна економіка. – 2018. – № 11. – [Електронний ресурс]: Режим доступу до журналу: <http://www.economy.nauka.com.ua>.
3. Колотуха О. В. Соціальний туризм в Україні: проблеми та перспективи розвитку / О. В. Колотуха [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://tourlib.net/statti_ukr/kolotuha2.htm
4. Манільська декларація по соціальному впливу туризму [Електронний ресурс]: Режим доступу: www.unwto.org.